

Nr. 39 23. september 1975
Pris kr. 4 00 inkl. moms

Vi menn

ET
KVALITETS
BLAD

Krigens
glemte tragedie

LEBENSBO

Hva skjedde med Mathi

Norsk enerett:

Zaire-ekspedisjonen
I Stanleys fotspor
gjennom Kongo

Vi møtte ham

Vår store, lille
MESTERBOKSER
Pete Sandstøl

Mannen som
forhekset
Isabel Peron

Hvor er det blitt av hele Norges bokse-idol Pete Sans
VI MENN besøker ham i California:

Den gylne tornado fra Norge

Slik så «Den gylne tornado» ut på sitt beste.

Den største sportsarena i provinsen Quebec i Canada, Montreal Forum, var fylt til siste ståplass og stemningen var på topp. Nede i den firkantede «ringen» var kampen i full gang mellom to av verdens beste profesjonelle bokserere i bantamvekt-klassen. Det gjaldt intet mindre enn verdensmesterskapet.

I ukevis hadde boksesportens tilhengere sett fram til denne vinterkvelden i 1934. Avisene på begge sider av Atlanterhavet hadde skrevet spalte opp og spalte ned om den forestående kampen. Endelig skulle det avgjøres hvem som var verdens beste bokser i bantamvekt. Meningene var delte — omtrent 50 prosent på hver side.

Den tidligere verdensmesteren Al Brown var blitt fratatt tittelen etter å ha nektet å forsvare den ifølge reglementet. Isteden hadde verdensforbundet utnevnt sør-amerikaneren Sixto Escobar som ny verdensmester, men det var mange som mente en annen bokser var bedre — nordmannen Peter Sanstøl.

Nå kjempet de to om den ettertraktede tittelen, og kampen var jevn. De var begge fremragende teknikere, utrolig hurtige, og passet utmerket sammen fysisk sett — samme høyde, samme vekt. Men det var ingen tvil om hvem som var publikums favoritt, det var den pene lille nordmannen med det gylne håret. Han hadde lenge hatt sitt hovedkvarter i Montreal og var byens ideal, nesten en avgud. Det var ingen tvil

Den store, lille nordmannen med det gylne håret ble en folkehelt på begge sider av Atlanteren, en ringens gentleman som bare en hårsbredd skilte fra verdensmesterskapet.

Også utenfor ringen er Pete Sanstøl et menneske som har gjort seg avholdt, og ikke minst i sitt arbeid med barn og ungdom har han satt spor etter seg.

— Det viktigste for en ex-fighter er å glemme. Lykken i livet består ikke i hva du engang var, men i hva du har i dag, sier 70-åringen, som lever et tilbaketrukket, lykkelig liv med sin kjære Betsy i San Pedro.

blant borgerne om hvem som var mesteren, det var deres egen «gylne tornado fra Norge» som han populært kaltes.

I de første rundene var kampen jevn, med Sanstøl en tanke over. Men så skjedde det — i sjette runde ble han truffet i høyre øye og et stort, gapende

sår åpnet seg over øyebrynet. I neste runde var øyet fullstendig lukket av hevelsen.

Kampen fortsatte i det samme forrykende tempoet, og det syntes lenge som om byens ideal skulle greie seg mot mesteren med bare et brukbart øye. Men så inntraff ulykke nr. 2. Mot slut-

ten av niende runde ble Sanstøl på samme måte i det venstre øyeblikkelig begynte å hovne opp. Det ble snart klart at Sanstøl hadde vanskeligheter med synet. Sanstøl: — I de siste tre rundene faktisk ingenting. Escobar fikk som et skyggeaktig vesen inn i ringen. Jeg måtte nesten føle meg og slo mer etter hørselen enn synet.

En hvilken som helst annen bokser ville gitt opp den umulige kampen på dette tidspunkt, men ikke Sanstøl. Han kjempet videre, og han angriper i de fleste av de seks rundene. Det var naturligvis løst. Mannen som så mange ganger alle tiders beste forsvarstekniker hadde funnet seg i å bli bombardert av alle tenkelige kombinasjoner i femten rundene var overheltet av bar vunn en hårfin, men klarte å vinne.

«Escobar beholdt tittelen som verdensmester,» — sto det i overskrifter på førsteside dagsavisene. Det var også folkets dom. Ved den umulige kampen og kampen hadde Pete Sanstøl en større seier enn mesterskapet kunne gitt ham. Og nettopp kampen var typisk for mannen Pete Sanstøl — kanskje bokserbegavelse Norge har fostret.

Sanstøl og Sletholt med klippboken.

er det blitt av hele Norges bokse-idol Pete Sanstøl?
ENN besøker ham i California:

en gyline tornado fra Norge

«line tornado» ut på sitt

sportsarena i provin-
bec i Canada, Mont-
rungen, var fylt til siste
ningen var på topp.
kantede «ringen» var
ang mellom to av ver-
sjonelle bokser i ban-
Det gjaldt intet mind-
esterskapet.

e boksesportens tilhen-
l denne vinterkvelden i
å begge sider av Atlan-
skrevet spalte opp og
en forestående kampen.
et avgjøres hvem som
e bokser i bantamvekt.
dette — omtrent 50
side.

verdensmesteren Al
ratatt tittelen etter å ha
e den ifølge reglemen-
dde verdensforbundet
rikaneren Sixto Escos-
mester, men det var
te en annen bokser var
innen Peter Sanstøl.
e to om den ettertrakte-
mpen var jevn. De var
nde teknikere, utrolig
set utmerket sammen
amme høyde, samme
ar ingen tvil om hvem
ms favoritt, det var den
annen med det gyline
e lenge hatt sitt hoved-
tal og var byens ideal.
d. Det var ingen tvil

tholt med klippboken.

Den store, lille nordmannen med det gyline håret ble en folkehelt på begge sider av Atlanteren, en ringens gentleman som bare en hårsbredd skilte fra verdensmesterskapet.

Også utenfor ringen er Pete Sanstøl et menneske som har gjort seg avholdt, og ikke minst i sitt arbeid med barn og ungdom har han satt spor etter seg.

— Det viktigste for en ex-fighter er å glemme. Lykken i livet består ikke i hva du engang var, men i hva du har i dag, sier 70-åringen, som lever et tilbaketrukket, lykkelig liv med sin kjære Betsy i San Pedro.

blant borgerne om hvem som var mesteren, det var deres egen «gyline tornado fra Norge» som han populært kaltes.

I de første rundene var kampen jevn, med Sanstøl en tanke over. Men så skjedde det — i sjette runde ble han truffet i høyre øye og et stort, gapende

sår åpnet seg over øyebrynet. I neste runde var øyet fullstendig lukket av hevelsen.

Kampen fortsatte i det samme forrykende tempoet, og det syntes lenge som om byens ideal skulle greie seg mot mesteren med bare et brukbart øye. Men så inntraff ulykke nr. 2. Mot slut-

ten av niende runde ble Sanstøl truffet på samme måte i det venstre øyet, som øyeblikkelig begynte å hovne opp.

Og nå begynte kampen å vende seg. Det ble snart klart at Sanstøl hadde vanskeligheter med synet. Selv forteller han: — I de siste tre rundene så jeg faktisk ingenting. Escobar fortonte seg som et skyggeaktig vesen inne i en rød tåke. Jeg måtte nesten føle meg fram, og slo mer etter hørselen enn etter synet.

En hvilken som helst annen bokser ville gitt opp den umulige kampen på dette tidspunkt, men ikke Sanstøl. Han kjempet videre, og han var faktisk angriperen i de fleste av de gjenstående seks rundene. Det var naturligvis håpløst. Mannen som så mange mener var alle tiders beste forsvarstekniker måtte finne seg i å bli bombardert med slag i alle tenkelige kombinasjoner, og da de femten rundene var over hadde Escobar vunnet en hårfin, men klar seier.

«Escobar beholdt tittelen, men seierherren var Sanstøl» — sto det med store overskrifter på førstesiden av Montreals ledende dagsavis dagen etter. Det var også folkets dom. Ved å fortsette den umulige kampen og kjempe som han gjorde hadde Pete Sanstøl vunnet en større seier enn mesterskapstittelen kunne gitt ham. Og nettopp denne kampen var typisk for mannen og bokseren Pete Sanstøl — kanskje den største bokserbegavelse Norge noensinne har fostret.

— Lykken i livet består ikke i hva du var, men i hva du har i dag, sier den gamle mesteren Pete Sanstøl.

Lykken er i dag

VI MENN sitter og blar gjennom bøkene med avisutklipp i mesterens hjem i San Pedro i California. Sanstøl har nettopp fylt 70 år og lever et tilbaketrukket, lykkelig liv sammen med sin frue Betsy.

— Det er vel mange hyggelige minner mellom permene i disse utklippbøkene, Pete?

— For å være helt ærlig, så har jeg ikke sett på de bøkene på flere år. Jeg har glemt det meste av det som fins i dem. Lykken i livet består ikke i det som har vært, eller i hva du engang var, men i hva du har i dag.

Det viktigste for en 'ex-fighter' er å glemme. Når en er ferdig med sin karriere må en kunne innse at det er slutt. En må ikke vende tilbake. Jeg har hatt masser av tilbud i årene etter at jeg la opp — fra Montreal, New York, Los Angeles og mange andre steder. Gamle bekjente som ville bruke navnet mitt på en eller annen måte. Men jeg har alltid avslått. Min innstilling var: Slutt, og hold kjeft.

— Du trakk deg tilbake noenlunde tidlig, ikke sant?

— Det kan en kanskje si, for jeg var på toppen av min karriere da jeg la hanskene på hyllen i 1936. Men jeg hadde da bokset som profesjonell i ti år, og det syns jeg kunne være nok. Jeg hadde ikke lidd noen skade, og jeg had-

Pete Sanstøl og hans kone Betsy.

de ingen ønsker om å vente til det begynte å gå nedover bakke. Det er da skadene begynner å innfinne seg for alvor om en er uheldig, og jeg har sett altfor mange bokserere ende som vrak fordi de ikke forsto at deres tid var omme.

— Hva var det i første rekke som brakte deg opp blant verdens toppboksere, Pete?

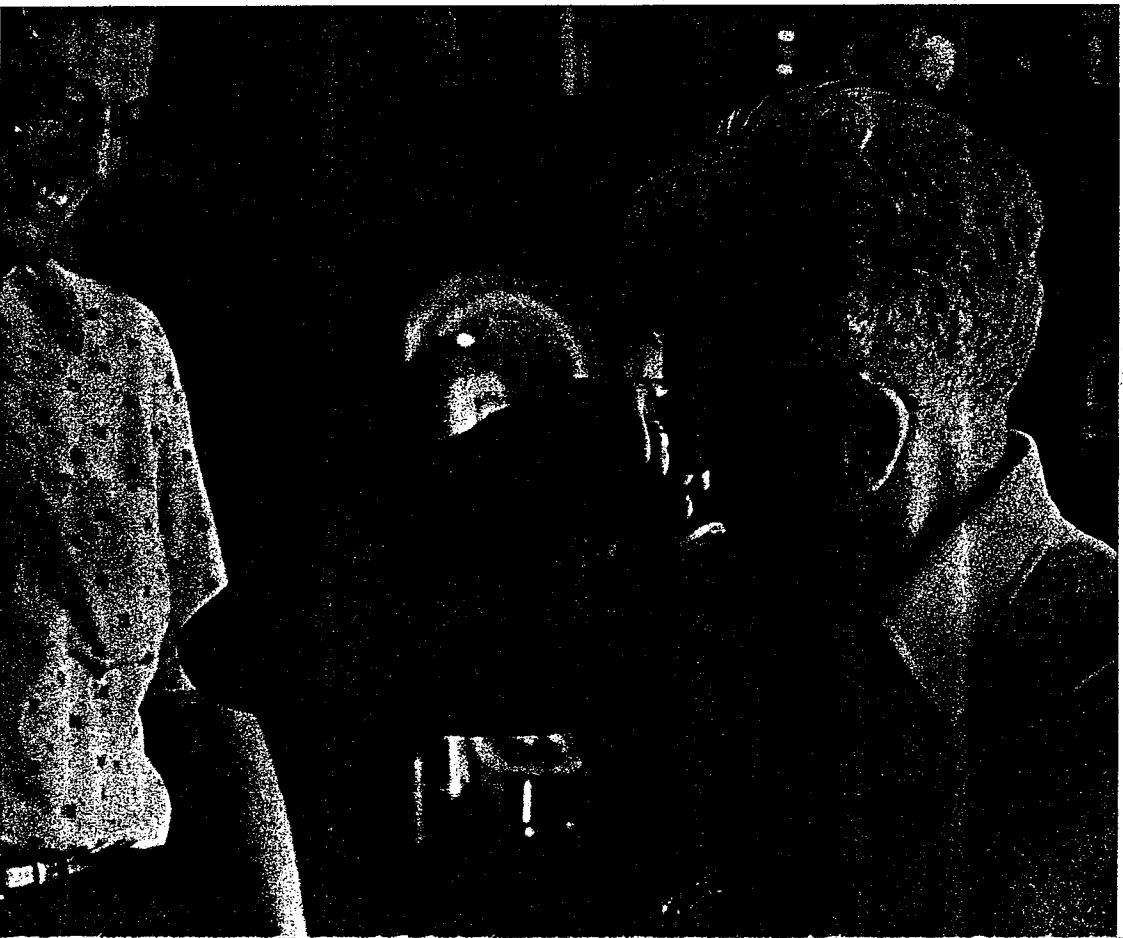
— I første rekke var det kroppsbalansen, dernest hurtighet og teknikk. Men balansen er den viktigste. Her skal du se hva jeg mener.

Vi får nå en liten oppvisning i kroppskontroll og bevegelighet. Det viser seg snart at syttiåringen ikke har glemt meget av sine gamle kunster, og at han fremdeles har teknikken i orden. Han har holdt seg godt fysisk, musklene er faste og veltrente, og kroppen viser ikke tegn på forfall eller fedme.

— Jeg burde kanskje nevnt viljen til å vinne også, tilføyer Sanstøl. — Amerikanerne sier at for å nå til topps må en bokser være en «hungry fighter». Det betyr ikke at han skal være utsul-

Fortsettelse neste side

Musklene er like gode som før hos 70-åringen — nesten!

tet, men at han «tørster etter seier». Jeg er enig med dem, viljen til å nå fram må være til stede, enten det gjelder boksing eller andre mål i livet.

— Vi hører til stadighet at for å nå helt til topps må en bokser ha «killer instinct» — altså mordinstinkt på godt norsk. Hva mener du om det, Pete?

— Etter min mening er det sludder. Riktignok ble jeg aldri verdensmester, men det hadde andre årsaker, og jeg beseiret de beste på det tidspunktet. Jeg hadde aldri noe «killer instinct», jeg ønsket ikke nødvendigvis å slakte min motstander — det å vinne var nok.

En plikt å gjøre sitt beste

— Men du vant de fleste av dine kamper på K.O.

— Det er riktig, men det hadde ingenting med killer instinct å gjøre. Når jeg gikk inn i ringen hadde jeg bare en tanke i hodet — å vinne. Jeg gjorde mitt aller beste hver gang, for mine tilhengere kom for å se god boksing. Det var en plikt overfor meg selv og dem å vise det aller beste jeg kunne prestere. Men jeg har aldri latt meg forlede til å slakte en hjelpeløs mann. Om du mestrer en situasjon behøver du ikke benytte den slags metoder.

— Du er sørlending, Pete, hvor ble du født?

— Jeg ble født ved en feiltagelse i 1905 på Moi ved Flekkefjord. Når jeg sier at det var en feiltagelse er det fordi jeg er en etterslenger — alle mine søsken var meget eldre enn jeg. Jeg har bare en søster igjen hjemme i Norge nå, samt en nevø og en niese.

Jeg oppdaget ganske tidlig at jeg hadde anlegg for boksing, og da jeg kom til Oslo som 16-åring meldte jeg meg inn i Oslo Turnforening. Det gikk raskt fremover, og i 1924 — som nittenåring — ble jeg norgesmester i fluevekt. Deretter gikk jeg opp en vektklasse, og i 1925 ble jeg norgesmester i bantamvekt.

Året etter fikk jeg tilbud om å bli profesjonell. Tilbudet kom fra treneren til den tyske tungvekteren Max Schmeling. Det ble til at jeg flyttet til Tyskland og begynte min profesjonelle karriere.

I den første tiden bodde jeg hos Max Schmeling og drev kondisjonstrening — såkalt road work — sammen med ham. Vi ble meget gode venner, og vennskapet ble varig. Han var et vidunderlig menneske, og samtidig en av de beste tekniske tungvektsbokserere jeg noensinne har sett.

— Du var på oppvisningsturné i Norge i sin tid. Da reiste du rundt med en av våre beste amatørbokserere, weltervekteren Ole Røisland. Ha syntes du om ham?

— Ole var en fremragende bokser — han skulle vært profesjonell. Jeg tror ikke det fantes en amatør i verden på det tidspunktet som kunne slå ham. Alt han trengte var omstilling til yrkesbokser. Jeg vet ikke om Ole kunne greid en slik omstilling naturligvis — han var kanskje for hyggelig og snill — men hadde han greid det ville han vært uovervinnelig. Jeg tror han kunne gått helt til topps.

— Men så tilbake til deg, Pete. Hvordan utviklet din karriere seg?

— Jeg bokset et års tid i Tyskland og vant de fleste av mine kamper. Så ble jeg flyttet over til Paris, hvor jeg møtte George Carpentier — en annen venn for livet. Jeg fortsatte å vinne mine kamper, og så bar det til London og Edinburgh.

Da Young Perez ble sint

— De «store gutta» begynte nå å bli oppmerksom på meg, og tilbudene begynte å komme inn. Treneren for den kanadiske mesteren tilbød meg en god kontrakt — og så ble det til at jeg flyttet til Montreal. Det gikk fra seier til seier, selv om jeg nok hadde et tap en gang iblant, eller en uavgjort kamp. Da jeg så bokset uavgjort mot verdensmesteren i lettvekt fikk jeg endelig sjansen til å kjempe om tittelen med Escobar — og den kampen tapte jeg altså.

— Vi husker kampen din mot den fabelaktige Young Perez, — franskmannen fra Alger som aldri hadde tapt — og du vant på K.O.

— Perez var virkelig en av de største. Men han hadde en feil — han lot følelsene løpe av med seg. I kampen vår ble han sint, og det ble hans bane. En må holde hodet klart, tenke, arbeide — og så går seieren til den beste.

Det bør her skytes inn at kampen mot Perez gikk i Oslo. Perez var Europas beste, og mange mente han burde få sjansen mot verdensmesteren. Men han var ikke god nok til å slå Sanstøl. Halvveis gjennom kampen ble han truffet av et slag som paraliserte ham et øyeblikk, og han ble tellet ut stående på føttene. Sanstøl kunne slått ham ut, men det var mot hans prinsipper. Denne uttellingen gjorde at Perez helt mistet hodet og gikk til angrep på dommeren da han kom til seg selv igjen.

I de siste to årene før han la opp bokset Pete Sanstøl mange kamper i Europa. Han var på turné i Sverige, slo svenskenes beste, og ble hele Sveriges ideal. I en kamp mot den tyske mesteren i Berlin var han så overlegen at avisene senere beskrev kampen som en undervisning i bokseteknikk — med Sanstøl som lærer og den tyske mesteren som elev.

Pete Sanstøl ble aldri rik på sine 10 år som profesjonell bokser, for på den tiden ble ikke bokserere i verdenseliten betalt millionbeløp for sine kamper som i dag. Men han plasserte sine midler fornuftig, slik at han hadde noe å falle tilbake på. Og han fortsatte å arbeide.

— Hva tok du deg til etter at du la hanskene på hyllen, Pete?

— Først dro jeg på en tur rundt verden. Det var så mange ting jeg gjerne ville se, og så ville jeg besøke steder og mennesker fra min tidligere karriere. Den reisen tok omtrent et år.

Så ville jeg prøve noe nytt og tok hyre på en laksetrøler for en sesong på Alaskakysten. Jeg var kokk, og det gikk bra — for jeg kunne koke mat.

Betsy — det beste som har hendt meg

Det var vel dette som førte til min neste oppgave. Jeg likte det jeg hadde sett av Alaska, og da jeg fikk et tilbud fra Ketchikan om å komme dit opp som leder for et ungdomssenter slo jeg til med en gang.

Jeg ble der oppe helt til 1955, men så dro jeg tilbake til Seattle hvor jeg var tilbudt stilling som assisterende direktør ved et «residence» hotell, det vil si et hotell som spesialiserer seg på

Over til side 33

VI menn

Den

VI MENN — Norges største ukeblad

Reportasjer:

«Kystens samaritaner» går videre

100 år etter Stanley: Kongofloden byr ennå på oppdagelser

Dokumentarstoff:

Bermuda-triangelen: Ukjente krefters spill

Presidenten og hennes heksemester

De kalte det «Lebesbørn» — 2: Hva skjedde med Mathias?

Den nye Gudfaren en suksess — selv uten Brando

Biografier:

Den gylne tornado fra Norge

Fantastiske Bringsværd

Natur/friluftsliv:

Da Lomsdalskongen falt

Sport/motor:

— Denne sesongen tar Derby alt!

— Nå skinner solen igjen

Romaner/noveller:

Sabotasje i Nordsjøen — 2

Ukens historie: På jakt etter Krüger-millionene

Gullkjølen — 9

Fast stoff:

Leserne og vi	8	Bridge
Menns mix	9	Ukens crux
Vi mennsker	26	Flåkløya Tidende
Billy	33	Septim
Utrolig — men sant	35	Tøffe Tom
Skog og mark	39	Ukens modell
Fantomet	44	English with a smile
Humor	46	Fluer, fisk og fiske
Kryssord	50	Neste uke

Utgitt av Ernst G. Mortensens Forlag, Sørkedalsveien 1
Telefon 02/60 30 90

Redaksjon Sjefredaktør Per R. Mortensen
Redaktør Asbjørn Andresen
Ass. redaktør Øyvind Fehn

Stein Haugan
Torkild Rammæs
Hans Fredrik Steenland
Inger Bentzrud
Karen van Deurs
Thor Omejer

Lay-out Per Holth
Karl Otto Hoff

Foto Allan Iversen

Sats Trykk Forenede Trykkerier AS, Oslo
Dypptrykk, Aas & Wahls Boktrykkeri, Oslo

Abonnementspriser Norge inkl. moms: Helår kr. 208,-, halvår kr. 104,-.
Norden for øvrig uten moms: Helår kr. 173,35, halvår kr. 86,67.
Øvrige land og skip i utenriks fart uten moms: I halvår kr. 112,70, kvartal kr. 53,75. Abonnement bestilles betales gjennom BLADCENTRALEN, Sørkedalsveien 1.
Benytt postgirokonto nr. 12030. Bladcentralen varsler vedrørende adresseforandring må både gammel og ny adresse

et av Vi
om denne
Argentinas

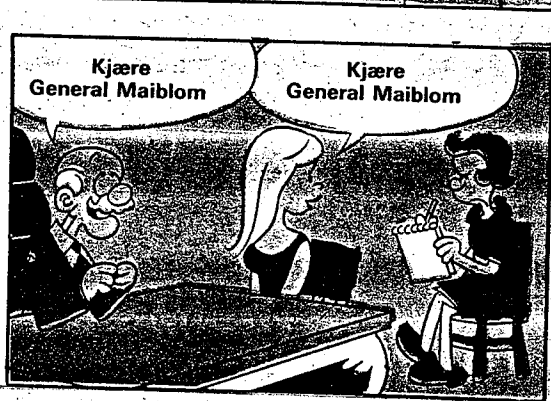
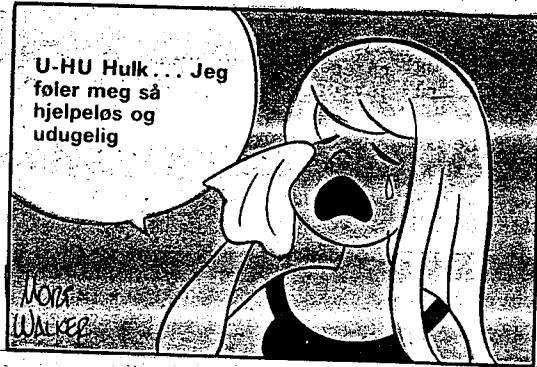
on brast i
egjerings-
uet med å
Hennes
dlertid å
fortsette
til videre.

egikk de i
00 mord.
fra tredve
re funnet
nger og i
endte fle-
A»-grup-
pennsker
sammen
namitt.
til slutt
for disse
itære til:
nde gikk
at Rega
nten etter
okumen-
e reise til
utreise-
lel-ting»

, og pre-
å å nær-
itt frarø-
ådgiver,
makker
gsmak-
influen-
n i to år
on, atter
g i bak-
nrådige
på sine

Lopez
angen i
sa han

nus og
t er et

Den gylnetornado...

fra side 5

permanente gjester. Og det var der jeg traff Betsy. Det var det beste som noensinne har hendt meg i livet. Hun kan selv fortelle deg hvordan det skjedde.

Fru Sanstøl smiler, men tar øyeblikkelig opp tråden:

— Det pussige var at min datter kjente Pete fra ungdomssenteret i Ket-chikan. Vi bodde i Alaska, og selv er jeg født og oppvokst i Sitka. Min far var franskanadier og min mor var indianer.

Jeg hadde kommet ned til Seattle for å besøke min andre datter som var gift og bodde der. Selv var jeg enke.

Jeg leide et rom i Petes hotell for en måned, og min datters lille sønn kom ofte og tilbrakte dagen sammen med meg, og det var han som førte meg sammen med Pete. Du skjønner, Pete har alltid vært glad i barn, en følelse som syntes å være gjensidig. Vi ble gode venner, og innen året var omme hadde vi giftet oss.

— Dere hadde ingen barn sammen?

— Nei, men vi adopterte en liten indianergutt. Han har gjort det bra og bor nå for seg selv her i San Pedro.

— Vi bestemte oss for å flytte til Norge en tid etter at vi hadde giftet oss, og dro av sted tidlig på våren 1956. Jeg tok stilling som bestyrer på Bastø hvor vi tilbrakte mesteparten av tiden i Norge. Bastø var på den tiden fremdeles en forbedringsanstalt for gutter.

Lykkelige år på Bastø

— Årene på Bastø var kanskje de lykkeligste i mitt liv. Jeg hadde hele mitt hjerte i arbeidet med guttene, og jeg følte at jeg hadde guttene med meg. De stolte på meg og ga meg sin fulle tillit. Det var en vidunderlig tid.

Jeg ødela det venstre øyet under et uhell på en skitur i Nordmarka. Det ble operert flere ganger, men det endte med at jeg ble blind på øyet.

— Hvorfor dro du tilbake til Amerika igjen?

— Det er vanskelig å si, men jeg savnet det livet jeg hadde vent meg til her. Jeg hadde jo vært borte fra Norge siden jeg var 22 år gammel, og da er det ikke lett å slå rot igjen. Jeg følte at det var best for oss å reise tilbake, så etter fire år i Norge dro vi av sted igjen. Men Norge vil alltid ha en stor plass i mitt hjerte. Det er tross alt mitt fedreland, og jeg er takknemlig for alt landet har gitt meg.

Etter at vi kom tilbake til USA slo vi oss ned i California, og jeg ble representant for en skipshandler. Den stillingen beholdt jeg til jeg trakk meg tilbake for 5 år siden.

Det var i grunnen en vanskelig tid, og jeg hadde mange personlige problemer. Men jeg hadde to gaver som hjalp meg gjennom alle vanskelighetene. Det var mitt medfødte gode humør, og så var det Betsy. Hun har alltid passet på meg og oppmuntret meg. Uten hennes enestående forståelse vet jeg ikke hvordan livet ville artet seg.

Vi er svært lykkelige her i San Pedro. Vi lever stille og tilbaketrukket og gleder oss over alle barnebarna som kommer og besøker oss.

Storoppgjøret i Oslo

Lå oss gå tilbake til boksingen et øyeblikk, Pete. Du fikk jo endelig, mot slutten av din karriere, anledning til å kjempe mot Al Brown — og den kampen vant du. Om det hadde vært tittelkamp, tror du at du også da ville seiret?

— Ærlig talt, det tror jeg ikke. Al Brown var en fabelaktig bokser. Lang og tynn, men med en blendende teknikk, og sikkert den største bantamvektter som noensinne har levd.

Kampen i Oslo var jo for øvrig ikke vår første. Jeg møtte ham i Montreal noen år tidligere, og da tapte jeg. Det var ikke mye som skilte den gangen — han vant knepent på poeng. To dommere hadde ham som vinner, og den tredje hadde meg. Men jeg vet at den beste mannen vant den gangen.

— Hva var hovedgrunnen til at du vant i Oslo?

— En god porsjon hell. Jeg gikk jo inn for å vinne, men uten hell ville det neppe gått. Det som egentlig felte Al Brown den gangen var at han ikke hadde tid til å trene. Alle ville invitere ham ut, alle skulle vise ham fram, og alle ville fotograferes sammen med ham. Al hadde en herlig tid på byen mens jeg trente som aldri før i mitt liv.

— Al Brown var favoritt, men du sa jo før kampen at du ville vinne?

— Ja, slikt sier en jo for å bygge opp sin selvtilitt, men jeg var langt fra sikker på det. Min eneste sjanselå i å angripe uten opphold, og den taktikken gjennomførte jeg. Hadde jeg latt ham komme til ville ikke engang hellet ha hjulpet meg.

— Kommer du tilbake til Norge igjen?

— Nei, jeg er nok for gammel nå, men jeg vil gjerne minnes av mine gamle venner der borte. Fortell dem at Pete aldri kommer til å glemme gamlelandet og vennene der.

«Kystens samaritane» går videre

fra side 7

ta seg en fest når man kommer til havn. Man må være klar til aksjon til enhver tid.

— Redningsaksjoner å la «Rokta»-forliset på Hustadvika forekommer vel ikke lenger?

— På sjøen kan alt forekomme! Et eksempel er det som hendte vest av Florø sist vinter, midt i januar, da «Seaway» og «Soknatin» havarerte, og redningskrysseren «Bergen Kreds» gikk helt inn i brottene til de bare hadde et par favner sjø under kjølen.

Før hadde ikke skøyten radar. Men på den annen side er det slik med radaren at den virker dårligst når du har mest bruk for den. Når det blir storm og uvær, blir det mye forstyrrelser som du ikke har når det er stille. Folk tror at når man har radar, skal man kunne gå uansett. Men det er ikke slik.

Likevel er vi stort sett fornøyd med den utvikling som har funnet sted. Og mannskapene går nå på månedshyre som stort sett følger skalaen for sjømenn i innenriks-

Over til neste side